

Записки безбожника

Антон Шаталов

Свята справедливість

Чому все саме так, скажіть?
Чому ми маємо терпіти,
Коли невинних на цім світі,
Враги знекровлюють у мить...
Чому ось так, посеред неба,
Ти можеш просто підійти,
Когось проклясти, обізвати,
Або й убить...
Нащо тоді нам Бог відомий,
Якщо не може все змінить?
А кажуть, що він всемогутній,
Та він лиш голови п'янить,
П'янить з кадила білим димом,
І каже: "ти моя дитино,
Храню тебе я ко машино,
Служи, а то згориш в огні!"
Та нащо ж ти такий мені?
Чому в нас хаос, га творець?
Якщо ж уже такий митець,
Зробив і день ти, ніч й людину,
То чом забув свою провину,
Нам справедливости створить?
І досить нам аж кожну днину,
Із "неба" брехнями чадить.
Чому ж тобі не покарати,
Отих чортів, що відбирати,
Життя безстрашні у людей?
Не треба нам оцей елей...

А кари їм не буде, знаєш Боже?
Хоча кому та кара допоможе?
Бо той відкупиться, посидить у в'язниці,
Не їстиме домашні паляниці,

Нап'ється, вмере у піні він і що?
Для нього смерті й наче не було,
А вбитий зовсім вже не буде більше жить,
То нащо ж люди Богові служить?

Це важко, важко жити з тягарем,
Коли ти знаєш, що сволота клята,
Котра позбавила життя твого брата,
На вулиці розгулює безпечно,
Й поводить убивця завше ґречно...
Його побачиш, хочеш розірвати,
Убити, хоч би якось покарати,
Бо може спокій буде після того,
Як дух дурний зійде із тіла його?
Не знаю, чом я мучуся тепера,
Бо мабуть житиме в безкарності химера?

О світе мій, як хочеться кричати,
Скажи-но вітре, що мені благати,
Аби безчинства більше не було?
Не можу кате, досить мук оцих,
Плювати хочеться на будь-яких святих,
Кричати, гавкати, достукатись до когось...
Та вир лиш в голові, а з вуст чомусь безголось...

Уже кричу, гадюки — схаменіться!
Прокиньтесь, немає вороття,
Поляже на завжди лише презирство,
На того, хто пограється з буттям!
Я знаю, важко все це подолати,
Вмиратимуть усі і до кінця,
Але ж, не просто так, коли схотілось,
Убить чи покалічить навмання...
Якщо і справедливість всяк відсутня,
Якщо і віра обезцінена уся,
Єдину тезу маю на увазі,
І повністю шумлю від цього я:
"Якщо не ціниться ось так життя людини,
То завтра вже й не буде України?
Якщо вбивають просто так і щогодини,
То не залишиться великої родини".

Вже годі, досить людство це ось так терпіти,
Брехні кайдани на собі порвіте!
Відмовтеся, нехай зійде художник,
Пропáде град, зневажливість ота.
Скажу, лишень відверто:"я безбожник",
Допоки творяться в житті такі лиха.